

Sygn. akt I C 1839/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: Judyta Pukownik

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. S.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od Towarzystwa (...) w W. na rzecz Z. S. kwotę 2.460,04 zł (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt złotych cztery grosze) wraz z odsetkami:

- od kwoty 2.091,04 zł od dnia 24 lutego 2012r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

- od kwoty 369 zł od dnia 6 czerwca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. kosztami procesu obciąża powoda w wymiarze 13% zaś pozwanego w wymiarze 87% pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 1839/15

UZASADNIENIE

Powódka Z. S. w pozwie skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) w W. domagała się zapłaty kwoty 2.091,04 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lutego 2012 r. do dnia zapłaty, a także kwoty 738,00 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych w postępowaniu likwidacyjnym wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 21 stycznia 2012 r. doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ należący do powódki samochód marki T. (...) o nr rej. (...). Podała, że sprawcą kolizji był kierujący samochodem marki M. (...) o nr rej. (...), który, naruszając przepisy ruchu drogowego, doprowadził do uderzenia w prawidłowo jadące auto powódki. Sprawca wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego ubezpieczyciela. Wskazała, że dokonała zgłoszenia pozwanemu faktowi zaistnienia szkody dnia 24 stycznia 2012 r. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i przyznał odszkodowanie w wysokości 12.124,00 zł. Powódka podniosła, że kwota wypłacona przez pozwanego była zaniżona. Nadto wskazała, że dochodzi również kwoty 738,00 zł, którą zapłaciła

za analizę dokumentacji w sprawie, sporządzenie kosztorysu naprawy oraz opracowanie pism skierowanych do ubezpieczycieli w postępowaniu likwidacyjnym w celu uzyskania należnego odszkodowania.

Nakazem zapłaty z dnia 24 lipca 2015 r. wydanym w sprawie I Nc 806/15 Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Nakaz zapłaty pozwany zaskarżył sprzeciwem, domagając się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko, ubezpieczyciel podniósł, że nie kwestionuje faktu uszkodzenia pojazdu powoda i nie zanegował swojej odpowiedzialności. Wskazał jednak, że wypłacona w toku likwidacji szkody kwota 12.124,00 zł, w pełni pokrywa koszt naprawy uszkodzeń pojazdu powódki. Pozwany zakwestionował również roszczenie o zapłatę kwoty 738,00 zł tytułem zwrotu kosztów przedprocesowych co do zasady, wskazując, iż powódka nie wykazała by wydatki te były niezbędne do uzyskania świadczeń od ubezpieczyciela.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2012 r. na ul. (...) w G. doszło do kolizji samochodowej, w której uszkodzony został pojazd marki T. (...) o nr rej. (...) należący do Z. S.. Sprawcą kolizji był kierujący pojazdem M. (...) o nr rej. (...) podlegającym ubezpieczeniu od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Zakładzie (...).

okoliczność bezsporna

Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu Zakładowi (...) w dniu 24 stycznia 2012 r. Pozwany przyjął odpowiedzialność za szkodę i wypłacił odszkodowanie w wysokości 12.124,00 zł. Powódka, uznawszy odszkodowanie za zaniżone odwołała się od decyzji pozwanego pismem z dnia 26 maja 2014 r. jednak bezskutecznie.

okoliczność bezsporna, nadto dowód: decyzja z dnia 23.02.2012r., k.51 akt szkody; dowód dokonania przelewu, k.52 akt szkody pismo z dnia 26 maja 2014 r. – k.10

Podstawą ustalenia, że kwotę odszkodowania zaniżono był kosztorys kosztów naprawy sporządzony przez rzeczoznawcę na zlecenie powódki. Z tego tytułu powódka poniosła koszt 369 zł brutto.

dowód: kosztorys, k.12-16; faktura nr (...) – k. 17

Technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki T. (...) o nr rej (...), uszkodzonego wskutek kolizji drogowej z dnia 21 stycznia 2012 roku, według cen obowiązujących bezpośrednio po wypadku z zastosowaniem średnich stawek stosowanych w (...) lub zakładach kategorii I na terenie T. wynosi 19.174,89 zł brutto. Stawki roboczogodziny blacharskie z przedziału środka cen stosowanych przez przeciętne warsztaty rzemieślnicze na rynku lokalnym dla miejsca zamieszkania poszkodowanego (powódki) wynoszą ok. 115 zł netto, a stawki za prace lakiernicze – 122 zł netto. Ekonomicznie uzasadnione było wykorzystanie do naprawy pojazdu części oryginalnych, odpowiadających zaleceniom producenta.

dowód, opinia biegłego w dziedzinie techniki motoryzacyjnej P. P. – k. 61 – 74

Sąd zważył, co następuje:

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił na podstawie dokumentów i kopii dokumentów złożonych do akt sprawy oraz zgromadzonych w aktach szkody, których prawdziwości i zgodności z oryginałami żadna ze stron nie kwestionowała.

Wysokość kosztów niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 21 stycznia 2016 r. ustalono na podstawie opinii biegłego sądowego P. P., którą Sąd ocenił jako pełną i wyczerpującą - biegły przeprowadził kalkulację kosztów naprawy za pomocą systemu kalkulacji szkód (...), programu powszechnie stosowanego do sporządzania

kosztorysów napraw pojazdów uszkodzonych (k.65), uwzględniając średnie stawki netto za roboczogodzinę na terenie T.. Strony nie kwestionowały opinii biegłego.

Z uwagi na niestawiennictwo powódki na terminie rozprawy Sąd pominął dowód z jej przesłuchania w charakterze strony.

Okoliczności faktyczne między stronami były w znacznej mierze bezsporne, spór koncentrował się wokół kwestii kosztu naprawy - przy niekwestionowanym zakresie uszkodzeń - a nadto zasadności zwrotu powódce kosztów postępowania przedprocesowego.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Na mocy art. 824¹ § 1 kc, o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 § 2 kc, statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody a także przepisu art. 363 § 1 kc stanowiącego, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Dlatego bez znaczenia dla wysokości dochodzonego żądania z tytułu naprawienia szkody w pojeździe mechanicznym ma to, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu oraz zakresu tych napraw, oraz wykorzystania do tego części używanych lub nieoryginalnych. Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać.

W tym miejscu należy odnieść się do zastrzeżeń zgłaszanych przez stronę pozwaną na rozprawie w dniu 4 lipca 2016 r. (protokół elektroniczny – k. 90). Pozwany wskazał, iż żądana kwota jest niższa od kwoty wskazanej przez biegłego w opinii, przy czym nie wiadomo, czy powódka rzeczywiście dokonała naprawy pojazdu i w związku z tym nie można ocenić rzeczywistych kosztów naprawienia szkody. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego, jak wskazany wyżej, nie ma w zasadzie znaczenia prawnego okoliczność, czy poszkodowana dokonała naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczyniła. Nadto fakt, że powódka żądała kwoty niższej, niż ustalona przez biegłego wartość celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków mających na celu doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed kolizji, działa jedynie na korzyść strony pozwanej.

W niniejszej sprawie zakres uszkodzeń nie był kwestionowany, a jedynie wartość części zamiennych i robocizny – te zaś ustalił biegły. Sporządził on opinię, w której stwierdził, iż technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu powódki, uszkodzonego wskutek przedmiotowej kolizji drogowej, zgodnie z technologią naprawy wskazaną przez producenta pojazdu i zasadami bezpieczeństwa oraz przy zastosowaniu części oryginalnych wyniosły w zakresie części zamiennych 19.174,89 zł brutto. Sąd nie znalazł podstaw aby kwestionować prawidłowości i wiarygodności tego wyliczenia. Za właściwą stawkę roboczogodziny prac blacharsko-lakierniczych przyjęto stawki średnie na terenie T. w warsztatach umożliwiających prawidłowe przeprowadzenie naprawy samochodu. Należy podkreślić, iż zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, jedynie zastosowanie do wymiany oryginalnych elementów oraz

ich wymiana zgodnie z technologią producenta daje gwarancję, że pojazd zostanie doprowadzony do stanu sprzed wypadku i spełniać będzie wymagania przewidziane przez jego producenta. Jedyne bowiem taka naprawa, z użyciem oryginalnych części, daje gwarancję bezpieczeństwa podczas używania naprawionego po kolizji pojazdu, zgodnego z założeniami producenta. Należy zauważyć, iż w toku postępowania likwidacyjnego nie stwierdzono zastosowania innych części niż oryginalne.

Od wskazanej przez biegłego kwoty, Sąd odjął kwotę wypłaconą przez ubezpieczyciela powodowi w toku postępowania likwidacyjnego (12.124,00 zł). Różnica obu wartości wynosiła 7050,89 zł i przekraczała kwotę dochodzoną w przedmiotowej sprawie przez powódkę. Będąc związany żądaniem pozwu (art.321 kpc) Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki, tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu, kwotę wskazaną w pozwie w wysokości 2.091,04 zł.

Powódka domagała się również zasądzenia kwoty 738,00 zł tytułem kosztów poniesionych na etapie postępowania przedprocesowego. Sąd uznał, że spośród wskazanych w pozwie wydatków z tego tytułu, zasadne było jedynie poniesienie kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy przez rzeczoznawcę samochodowego, bowiem powódka, nie dysponując fachową wiedzą, nie była w stanie sama oszacować kosztów naprawy swojego pojazdu. Nieuzasadnione natomiast byłoby zwrócenie kosztów sporządzania pism i kontaktowania się z ubezpieczycielem. Czynności te nie wymagają bowiem wiedzy specjalistycznej i powódka (poszkodowana) mogła wykonać te czynności bez pomocy profesjonalisty. W związku z tym zasądzono jedynie koszty wykonania kosztorysu zgodnie z fakturą wystawioną przez W. (...) Centrum Pomocy po Wypadkach i Kolizjach (...) w G. opiewającą na 369 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003 nr 124, poz. 1152), według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedyne w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie szkoda została zgłoszona w dniu 24 stycznia 2012 roku, w związku z czym ubezpieczyciel winien zlikwidować szkodę i wypłacić należne odszkodowanie w terminie 30 dni, tj. do dnia 23 lutego 2012 roku, albowiem nie zachodziły w przedmiotowej sprawie okoliczności uniemożliwiające ustalenie w tym terminie odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę. Zasadnym było zatem zasądzenie od kwoty odszkodowania w wysokości 2.091,04 zł odsetek ustawowych od 24 lutego 2012 roku. W odniesieniu zaś do kwoty 369 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych w postępowaniu likwidacyjnym, powódka określiła powodowi siedmiodniowy termin na zapłatę wskazanej kwoty w piśmie z dnia 26 maja 2014 r. Przy założeniu, że przesyłka została doręczona pozwanemu 29 maja, zasadnym było zasądzenie odsetek od dnia 6 czerwca.

Z uwagi na powyższe, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie w punkcie 2 sentencji.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art.99 kpc i 108 § 1 kpc ustalając, że powódka uległa pozwanej w 13% swojego żądania, a pozwana przegrała sprawę w 87%. Szczegółowe wyliczenie kosztów Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)